

ב א נסגר לי להודיין איתו, ואז כאילו הטורניר של ההגיון וההפלה, וכל הכאב והתקופה הריכאונית, היו יכולים להימנע, אלמלא הייתי כליכך מטומטמת".

דניאלה נכנסה להריון. היא לא תי ארה לעצמה שהתהליך, עד להפלה, יהיה כליכך מכאיב. מהרגע שגילתה שהיא בהריון ועד אחרי ההפלה עבר חודש. החודש הכי קשה ב־23 שנות חייה, הכי ארוך, והכי לבר.

דניאלה היא בחורה יפה מאוד. יש לה הרבה מחזורים, נוכחות מעוררת תשומת לב בכל מקום, ומי שמכיר או תה מגלה בה גם הרבה רגישות וחוכמה. דניאלה: "בררד־כלו אני לא הולכת למסיבות, אבל באותו הערב פתאום נורא התחשק לי לצאת."

"היתה מסיבה בריוק כמו שציפיתי — מגעילה. כולם לבשו בגדים שחור רים. הבנות — חתיכות בלונדיות, שי נראות אותו הרבה. והבנים — מצ'ואים בעלי עיניים מתרוצצות בחיפושים. כולם מתחככים ככולם: העיתור נאים והבימאים והפירסומאים והמ פיקות והצלמים והתקציבאיות. פוזה תל־אביבית רגילה."

"הבחור התחיל איתי. גם זה היה צפוי, כי נראיתי ממש טוב, ורוב הבחור רות האחרות שהיו שם כבר היו חברות שלו בעבר. נתתי לו את מיספר־הטלפון שלי, ונפרדנו."

"הבחור" הוא בדרן ידוע מאוד. הוא חיזר אחרי דניאלה במרץ. שלח לה פרחים וטילפן אליה כמה פעמים ביום. אחרי שבוע הם נפגשו.

"הוא היה מקסים. נורא מצא חן בעיניי. לא יודעת למה. בתור בדרן לא אהבתי אותו, מלוקק מדי לטעמי, ויש לו גם תרמית שלילית בתיקשורת."

"הלכנו למיסערה ליד הים, והכל היה נורא רומנטי. אבל תל־אביב היא עיר קטנה, וכל הזמן חששתי שמישהו שאני מכירה יראה אותנו. הוא ידוע כפלייבוי ששוכב עם הרבה בחורות, ולא רציתי ששמי ידבק אליו."

אחריכך נסעו לביתו.

"נורא רציתי לשכב איתו. הייתי קצת שתויה, ולא יכולתי שלא לשכב איתו. אמרתי לו שאני לא לוקחת גלולות, והוא צריך לגמור בחוץ. הוא הרגיע אותי והבטיח שיהיה בסדר. היה נורא כיף והוא גמר בתוכי. אחרי זה לא חשבתי בכלל על הריון."

למחרת בבוקר היה לדניאלה ברור שזה היה חר־פעמי, והיא לא רוצה לפי גוש את הבחור עוד פעם.

"הקסם שלו פג. אולי מפני שחלק מהקסם היה חצי־בקבוק היין ששתיתי." כשצילצל אליה, אמרה לו שאינה מעוניינת עוד לראות אותו.

עבר זמן, ודניאלה לא קיבלה את המחזור החודשי. היא התחילה לחשש שמא היא בהריון. היא ניסתה לשכנע את עצמה שאין נכנסים להריון מיחסי מין חר־פעמיים, ושליפי חישוב ימיהמי חוזר לא היו אלה ימי הביוץ.

פתאום נזכרה שבלילה שהבחור ישן איתה היא אמרה לו בצחוק שהיא מקווה שלא יהיה להם איזה ילד קטן.

"פתאום הוא נזכר שאמרתי לו לגי מור בחוץ. הוא התחיל כאילו לבכות ואמר לי שיש סיכוי שנכנסתי להריון, רהיון."

התפילה

או: הייתי מטומטמת

אלי דפני העולם הזה

לאיש על ההריון. היא תעשה הפלה במהירות האפשרית, ותחזור לחייה שיגרה.

"כל החברות שלי ידעו שהוא חיזר אחרי. הן לא ידעו ששכבתי איתו. לפי ניו לא שכבתי עם אף אחד במשך חמי שה חודשים. נורא פחדתי שאם מישהו יידע שאני בהריון, יקשרו שזה ממנו. פתאום התחלתי לחשוב שאולי נרסקתי באיירס. הרי הוא הודיין עם כל רבר שזו."

"שיכנעתי את עצמי שאם אני רוצה שאיש לא יידע מה קרה, עלי להתנהג כרגיל. להמשיך ללמוד ולהיות נורא חזקה. מה העניין, הרי בכל שנה מיליון בנות עושות הפלה."

דניאלה הלכה שוב לרופא בקופת־חולים, כדי שיסביר לה מה ההליכים להפלה. היה עליה לעבור שלוש בדיקות־דם שונות, ולתאם לעצמה מועד להפלה.

"פתאום נהייתי נורא רגישה. שאלתי את האחות מה הטלפון של ועדת ההפלות, והיא לא ענתה לי. הרגשתי מין איחס כזה בתוכי. מה, היא לא מבינה שגם ככה קשה לי? שאלתי אותה שוב, והיא ענתה לי בעצבנות שהמיספר תלוי על הקיר. שאלתי אותה אם היא לא יכולה להיות קצת יותר סימפאטית, בייחוד כשהיא יודעת את מצבי. היא סגרה את העניין במילים: את כבר ילדה גדולה, ולא אני הכנסתי אתך לסיפור הזה."

שלוש בדיקות־דם נעשו, והיא העי כירה אותן בעצמה לשלוש מעבדות שונות. הכל כדי לחסוך זמן. דרך קופת־חולים זה היה אורך שבוע ימים, והיא קיצרה את התהליך ליומיים.

מחוץ לבית תיפקדתי פיקס. נראיתי טוב כרגיל, ואיש לא היה יכול להעלות על דעתו מה עבר עלי. אבל בבית זה היה ממש קשה. לבשתי חצאית־מיני, ופתאום היה נדמה לי שהבטן נורא בולטת. שיכנעתי את עצמי שזה לא יכול להיות, כי בשבוע השמיני להריון הבטן לא בולטת."

כל הזמן פחדתי שאני אמות בהפי לה, ובמיקרה הטוב לא אוכל ללדת ילדים בעתיד. ניסיתי להרחיק את המחשבות, אבל אחרי הוועדה לא יכולתי להרחיק עוד."

דניאלה הגיעה לוועדה־לאישור הפלה, והיה לה ברור שהיא תצליח בה. הבעייה היחידה היתה אי־הנעימות הכרוכה בהליך הרישמי.

"יש לי ידיד טוב, שהכרה שלו עברה הפלה. דיברתי איתו והצלחתי לסובב את השיחה כך שנדבר על ההפלה הדיא. אחרי השיחה איתו הבנתי שכדי להיות כמה שפחות זמן מול הוועדה, אני צריכה להגיד להם שאני לא־נשור, את היחסים עם הבחור היו חר־פעמיים, אני לא מתכוונת לראות אותו שוב, וכי טח שאין מה לנסות לשכנע אותי להתחן איתו. סך הכל זאת היתה האמת."

ישיבת הוועדה מתקיימת בבית־חור לים ביליטון, בכל יום. ישבו בה עוברת סוציאלי ורופאים. הם שאלו את דניאלה אם היא נשואה, אם היא יודעת מי אבי העובר, מה היחסים שלה איתו ואם יש סיכוי שיתחננו.

"זה קטע לא־נעים, אבל היה ברור שהם מבינים את המצב, ולא ניסו להקשות עלי."

מבניה את הלחץ הנוראי של חוסר־הודאות. עדיף כבר לדעת שאני בהריון מאשר לא לדעת. אמרתי לה שאני חייבת לקבל את התשובה עכשיו. אחרי הרבה שיכנועים ודמעות היא אמרה לי שהתשובה חיובית."

אחרי שדניאלה קיבלה את התשובה החיובית היא לא מצאה את המכונת שלה. היא רעדה כולה. "כשמצאתי את האוטו, נכנסתי, וכי ריוק היה ברדיו שיר ששמעתי יחד איתו באותו הלילה. בכיתי בהיסטריה. הידיעה שכל שנה עשרות אלפי בחורות בארץ עושות הפלה לא הרגיעה אותי. הרגשתי מיסכנה, ריחמתי על עצמי ולא היה לי את מי להאשים חוץ מאשר את עצמי."

דניאלה החליטה שהיא לא תספר אונים. האחות כליכך אטומה. היא לא

למחרת עשתה דניאלה בדיקה. האות היתה מאוד לא סימפאטית, ואמרה לה לבוא בעוד שבוע לקבל את תוצאות הבדיקה.

"לא יכולתי לחכות שבוע. הייתי הגיונית, ואמרתי לעצמי שאם אני בהריון צריך להיפטר מזה, ואם לא — אני צריכה לדעת כדי להירגע."

דניאלה היפשה בספרי־הטלפונים את מיספר־הטלפון של מעבדת־החור מונים, שם נעשית הבדיקה. כשלא מצאה, אה, הלכה לקופת־חולים ולקחה את הכתובת של המעבדה. כשהגיעה למעבדה לא רצו לתת לה את התשובה של הבדיקה. אמרו לה שהתשובה תהיה אצל הרופא בעוד שלושה ימים.

"התחלתי לבכות. הרגשתי חסרת־אונים. האחות כליכך אטומה. היא לא

דניאלה חזרה לביתה, ומאותו הרגע לא יכלה להתרכז בכלום. היא קיוותה שהבדיקה תהיה שלילית.

"אני לומדת פסיכולוגיה באוניברסיטה. השתדלתי להקשיב למה שנאמר בשיעורים, אבל לא כליכך הצלחתי. כל הזמן נזכרתי במילים שלו: אני מאוד פורה, ושש בחורות נכנסו ממני להריון." שנאתי אותו על כך שהוא יודע שהוא פורה, ולא נזהר. הרגשתי טמאה, כי שכבתי איתו והוא מודיין עם כל פריחה שמוכנה להרים את השימי לה. כעסתי על עצמי שהתנהגתי כמו פרימיטיבית, שחושבת שחסידיה מביאה ילדים. ריפרתי עשרות פעמים ביומן, ספרתי את הימים מהווסת האחרונה, ועשיתי ספקולציות וסטטיסטיקות לגבי האפשרות שאני בהריון."

כיו יודע על שש בחורות שנכנסו ממנו להריון. הוא ממש כעס והאשים אותי שלא אמרתי לו לצאת מתוכי. אני צחקתי עליו ואמרתי לו שלא כליכך מהר נכנסים להריון."

אחרי חודש של איחור במחזור הלכה דניאלה לקופת־חולים, לעשות בדיקת־רהיון.

"נכנסתי לרופא והרגשתי כמו ילדה בת 14, פרימיטיבית, שלא הסבירו לה אף פעם איך נולדים ילדים. הרופא דיבר בקול שקט, שבמקום להרגיע אותי עיצבן. עניתי לו על שאלות טכניות מבוכות, ואחרי שהוא בדק אותי הוא הסביר לי, כמו למטומטמת, איך נולדים ילדים, ואמר שהוא חושש שאני בהריון. קיבלתי ממנו מירשם לבריקת־רהיון."

היתה לה הרפתקה מיקרית עם הברדן המפורסם. מה שקרה לאחר־מכן היה סיוט

הסבירו לדניאלה שאפשר לעשות את ההפלה בבית־הרופאים, בבית חולים הקרייה או בבית־חולים אסותא.

"אחרי הוועדה הכל היה נורא קרוב. כל הזמן דימינתי לעצמי איך אני מת־ישיבת על כיסא הגינקולוג, מפסקים את רגלי, ליבי מפרפר ואז מרדמים אותי, מכניסים לי כל מיני דברים לי גוף, ובסוף אני מתה."

"היום אני יודעת שזה נורא מטומטם לחשוב שאני אמות מהפלה, אבל הרי היו גם מיקרים מעטים שהסתיימו כי מוות. ראיתי בעיני־רוחי את ההורים שלי המיסכנים יושבים שיבעה, וכל החברים שלי מגיעים המומים."

החלטתי שאני אכתוב מיכתב־פריי גלית בר

(המשך בעמוד 42)